

Forhold. Der er sagt, at skulde der undtagelsesvis blive Spørgsmaal om Nødvendigheden af Paastrang, maa formentlig Reglen hellere gives i særskilt Lov eller i det rent praktiske Tilfælde, i Krigstid, gennem den Militæretaten tilkommende Ret til at erklære visse Distrikter i Beleiringsstilstand. Der vil jeg strax bede om, at man ikke tænker paa det sidste Tilfælde, hvor der kan blive Spørgsmaal om en saadan Paastrang ogsaa overfor Indlændinge. Jeg tænker altsede ikke paa saadanne ekstraordinære Forhold, hvor der kunde være Tale om Beleiringsstilstand. — Jeg vil her bemærke, at naar en æret Landssthingsmand foreslog, at man kunde sætte en Egn i Beleiringsstilstand for at naae til at kunne udvise en enkelt Mand, da vilde dette være en besynderlig Uret mod den danske Befolkning, at man for at blive af med en enkelt fremmed Person kunde sætte en hel Egn af Landet i Beleiringsstilstand. Man maa virkelig have Regler, som passe i saadanne ganske overordentlige Tilfælde. — Derimod tænker jeg paa Forhold, hvor der kunde være Spørgsmaal om at forlange Paa af Folk, der kom til Landet, som en naturlig Gjenfældighedsregel lige overfor Lande, som fordrede et saadant Paa af Danske, og dertil synes jeg ikke, at det er nødvendigt at sætte den hele Lovgivningsmagt i Bevægelse, men at det vilde være naturligt at følge det Spor, hvad enten det gaar dybt nok eller ikke, som er givet i Loven af 1862. Det er dette Punkt, som jeg vil tillade mig at henstille til det ærede Udvalgs Overveelse; jeg tror ikke, at en Forandring i denne Retning vil møde Indsigelse fra den ærede Justitsministers Side.

Ordføreren: Med Hensyn til den sidste Udtalelse af den ærede Landssthingsmand fra Ribehavn skal jeg bemærke, at jeg for mit Vedkommende er fuldstændig enig i den Betragtning, han gjorde gjældende, og jeg anser det for givet, at denne Sag vil komme til nærmere Overveelse i Udvalget mellem 2den og 3die Behandling. Den høitærede Minister gjorde endel Bemærkninger med Hensyn til de Vædringsforslag, der ere foreslaaede af Udvalget, men udtalte sig i det Hele taget velvillig overfor dem, og det forekommer mig ikke, at der var noget Forslag, som den ærede Minister egentlig modsatte sig. Jeg tror derfor, jeg kan fatte mig temmelig fort, men jeg har dog ønsket Ordet for, inden det trækker altfor langt hen, at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til, hvad det allereede nu er fremkommet fra flere ærede Talere. Den høitærede Minister syntes ikke om Vædringsforslaget under Nr. 8, forsaavidt Udvalget der har foreslaaet, at den Regel, der gives i § 5 om, at den Paaagjældende under visse Oventualiteter kan udvises af Landet, nærmere skal præciseres, idet man har stillet Sagen paa en anden Maade, saa at Udvissningen bliver det Normale,

og tilføjet, at Undtagelser kun bør gjøres i saadanne Tilfælde, hvor det er givet, at den Paaagjældende ikke ved sin fortsatte Forbliven her i Landet vil falde det Offentlige til Byrde. Den høitærede Minister fik deri Undersøttelse fra den ærede 2den Landssthingsmand for 10de Kred (Sessen), der ogsaa foretrak Lovforslagets Bestemmelse paa dette Punkt, idet han mente, at Politiet burde have en diskretionær Myndighed, at det ene Tilfælde ikke altid kunde afgjøres som det andet, og at det var tilstrækkeligt, at Forstriften lød saaledes, som den lyder i § 5. Jeg vil indrømme den ærede Taler, at det vilde være tilstrækkeligt, naar man altid havde en Politimester med hans Die for Sagen og med hans Energi, men man skriver jo Love ligesaavel for mindre virksomme Politimestre som for andre, og naar man i et Lovforslag sætter, at naar den Paaagjældende ikke kan godtgjøre det Fornødne, kan han udvises, vil Forstriften ligesaatidt blive fortolket derhen: Vi behøve jo ikke at sende ham bort, som i den modsatte Retning. Jeg tror ikke, det kan ske, at der kommer en lille Klemme paa Politimestrene ved, at der bliver sagt, at naar Vedkommende ikke kan underholde sig selv, skal han udvises; der gives tilstrækkelig diskretionær Myndighed derved, at der tilføjes, at naar Politimesteren mener, at den Paaagjældende kan klare sig uden at falde det Offentlige til Byrde, kan han blive. Jeg har ikke tænkt mig anden Grund til en Undtagelse end den, som Udvalget har sat, at naar der foreligger Sandsynlighed for, at Vedkommende kan ernære sig selv uden at falde det Offentlige til Byrde, kan han blive. Det, der staar i § 5, forekommer idetmindste mig saa vagt, at jeg frygter for, at det vil slappe det Tilfyn, som skal føres med den Slags Personer. Jeg vil her bemærke, hvad der igrønt gjælder paa flere Punkter i denne Sag, at det ikke kan negtes, og at man ikke kan skule det — thi det er en bitterlig Ting — at Tilfynet med Bagabønder, med de Omværende, mange Steder for meget er blevet betragtet som en Formalitet; de gjældende Lovbud, som vi have, ere ikke blevne benyttede i det Omfang, i hvilket de skulde og burde benyttes, tvertimod har der paa sine Steder vistnok været en Tilbøielighed til at skyde saadanne Personer fra sig for blot at blive af med dem. Der har været en Tilbøielighed til at lukke Dinene i for de Tilfælde, hvor man virkelig kunde faae fat paa saadanne Personer, og der har fundet Kæmpelser Sted, som tidt have været begrundede i Uvidenhed, fordi Expeditionen af den Slags Sager, nemlig Paategning paa Vandrebøger etc. ofte har været betroet til en af de yngste Kontorister paa Kontoret, hvilket ikke er heldigt og neppe vil finde Sted, naar vi faae en ny Lov. Jeg tror imidlertid som sagt, at en Præciseringen af denne enkelte Bestemmelse i Retning af, at ikke Alt kan bero paa Politimesterens Skøn, ikke vil være saa uheld-